

den Gang 3 smaa gamle Lapper paa et gammelt Klædebon. Det fastholder jeg. Jeg sagde om det ærede Medlems Forslag — det var de første Ord, jeg sagde i den Sag —: „Det ærede Medlem“ — det var Ordføreren, det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) — „kom ind paa nogle Betragtninger over politisk Taktik og mente, man skulde nøjes med det lidet, selv om man kunde ønske langt mere. Dertil vil jeg sige, at det beror ganske paa Situationen og ganske paa, hvad der er Mulighed for at faa gennemført. Man maa kræve af dem, der have Evne til at gennemføre noget, at de ogsaa gennemføre alt, hvad de ere i Stand til.“ Det ærede Medlem havde den Gang som Forsvarsminister og hans Parti som Flertal her i Salen en ganske anden Magt end det nuværende Ministerium. Vi krævede derfor, at de skulde bruge deres Magt til at gennemføre alt, hvad de formaaede — ikke mere, men alt, hvad de formaaede. Moderation er ikke at nøjes med, hvad man kan faa, men at nøjes med mindre end det, man er i Stand til at faa. Saa gik Sagen i Udvalg, og det lykkedes under Medvirken fra vor Side at forbedre disse 3 smaa Ændringer, f. Eks. Overkrigsrettens Sættning, hvor det ærede Medlem foreslog 4 Officerer og 2 civile Dommere, og hvor det lykkedes at faa 3 mod 3 og saa Generalauditøren. Endvidere stillede vi fra radikal og socialdemokratisk Side ved anden Behandling flere Ændringsforslag, idet vi erklærede os glade ved, at det var lykkedes at forbedre Forslaget en hel Del paa andre Punkter. De to Hovedændringsforslag vare, at Højesteret blev Overinstans, og at den militære Retspleje begrænsedes til militære Forseelser. Det ærede Medlem og hans Parti stemte disse to Ændringsforslag ned, og altsaa erklærede vi os utilfredse med hans Holdning. Den højtaerede Minister har i Dag lovet at stille Forslag om disse vore to Ændringer, og altsaa erklære vi os tilfredse med hans Holdning. Det ærede Medlem maa kunne forstaa, at naar han stemmer mod to Krav fra vor Side, ere vi utilfredse med hans Holdning, og naar Ministeren nu lover os at søge at gennemføre disse to Krav, ere vi tilfredse dermed.

Deuntzer: Det er mig velbekendt, at flere, der ikke ere Jurister, have misforstaaet de Ytringer, jeg fremkom med angaaende Grænsen mellem Domsmagt og Administration. Jeg bebrejder derfor ikke det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C.

Christensen) noget i saa Henseende, han deler kun den almindelige Vildfarelse. Men jeg vil bemærke, at i § 129 i den militære Straffelov staar der intet som helst om, at den militære Anklagemyndighed tilhører Domsmyndigheden, og det er set fra et juridisk Standpunkt en saa horribel Ting at sige det, saavel med Hensyn til den militære Ret som med Hensyn til den civile, at jeg vilde ønske, en større Autoritet end jeg vilde gentage det, jeg har sagt, eller paa den anden Side erklære det for urigtigt. Navnlige vilde jeg ønske, at Forsvarsministeren kunde faa Besked af Generalauditøren i saa Henseende.

Det var det ene, og det var Hovedsagen, at § 129 viser aldeles intet om, hvorvidt den Paatalemyndighed, der tilkommer Jurisdiktionschefen, er af administrativ eller af dømmende Natur. Det er en Selvfølge, at den er af administrativ Natur, som vi kende det i civile og borgerlige Forhold. Men dernæst viser Paragraphen ikke andet, end hvad vi ogsaa kunne se i borgerlige Sager med Hensyn til Politidirektøren i København og Amtmændene, der have Paatalemyndighed overfor Forbrydelser. De have en Pligt til at paatale, og naar de forsømme den uden billig Grund, kan man gøre Ansvar gældende mod dem. Men det viser aldeles ikke, for det er noget, der følger af Ordningen, hvorvidt de ogsaa i den Henseende ere undergivne de højere administrative Myndigheders Ordre, altsaa til enten at paatale eller undlade at paatale. Det er noget, der følger af sig selv, at naar man instituerer en Række af administrative Myndigheder, bør den lavere ubetinget følge det, som den overordnede byder, naar det ikke er grundlovsstridigt eller paa anden Maade indeholder noget, som han kan være pligtig at væge sig imod. Det skulde dog ogsaa være højt besynderligt, om f. Eks. Politidirektøren i København skulde være forpligtet til at følge Justitsministerens Ordre med Hensyn til Tiltale eller ikke Tiltale — hvilket han er, det er der aldeles ingen Tvivl om, det er mange Gange statueret —, men at derimod en Officer skulde, naar Krigsministeren gav ham en bestemt Ordre til at paatale eller at undlade at paatale, kunne sige: Det bryder jeg mig ikke om!

Anders Nielsen: Maa jeg sige i Anledning af, at man paaberaaber sig mine Udtalelser for nogle Aar tilbage angaaende en Begivenhed oppe i Aalborg, at disse to Sager, Odense-Affæren nu og Aalborg-